

*Андре Лори*

НАСЛЕДНИКЪТ  
НА  
РОБИНЗОН КРУЗО

Роман



Издателство  
**ПАРИТЕТ**

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Предпечатна подготовка ©Паритет ООД

Лори, Андре. НАСЛЕДНИКЪТ НА РОБИНЗОН КРУЗО (Роман); стр. 248  
Превод: Леонид Паспалеев

Заможният археолог Глоаген и синът му Пол-Луи пристигат в Калкута, за да получат наследството от далечния си роднина, подполковник Жорж Плантагенет Крузо Робинзон, потомък на прочутия Робинзон. Между вещите на покойника има и една древна златна пластина – артефакт на мохамеданството, до която мнозина искат да се домогнат. Археологът, синът му и децата на Жорж Робинзон решават да напуснат азиатския континент. В резултат на корабокрушението, предизвикано от един фанатик, който се опитва да си присвои пластината, те се озовават на същия остров, на който през 1659 година морето изхвърля младия моряк Робинзон Крузо от Йорк... Едва когато попада на необитаемия остров, ученият научава тайната на златната пластина.

Както и всички произведения на Андре Лори, романът се гради върху завладяващи и неочаквани приключения.

При поръчка на книги  
от сайта **www.paritetbg.com**  
получавате 20% отстъпка

---

*Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.*

ISBN 978-619-153-337-4



*Андре Лори*



*Жан-Франсоа Паскал Грусе е френски журналист, политик, преводач и писател. Пише под различни псевдоними – един от тях е Андре Лори. Автор е на множество приключенски и фантастични романи.*

## I

*Пол Луи и неговият баща*

— Писмо, господарю!... неизвестно откъде е, но изглежда, че идва отдалече! — каза усмихнат слугата, подавайки на табличка едно писмо, което все още внимателно разглеждаше. Това бе тежък плик, изпъстрен с множество марки. И от тях личеше, че писмото пристига от тропическа страна.

Но господарят в този момент бе изцяло погълнат от разговор и не обърна внимание на слугата си.

— Не, по-добре ще бъде да отпътуваме за Англия. Да посетим Бирмингам, Манчестър, Лийдс и изобщо всички онези индустриални центрове, които ти така силно желаяш да опознаеш! — убедително говореше бащата на своя син.

— Това е така, но аз винаги мога да отида там — възрази синът. — А вие, татко, ще сте особено доволен, в това съм сигурен, ако видите Неапол, Флоренция, Рим и техните най-нови разкопки. Ето защо, аз предлагам да заминем за Италия...

Бе месец юли. Не трябваше да се губи повече време за традиционното годишно пътешествие.

Господин Бенжамен Глоаген закусваше със своя син Пол Луи. Това те правеха винаги, от както Пол Луи постъпи в Ecole central des arts et manufactures, т. е. във Висшето училище за изкуства и индустрия. За да не се отдели бащата от

сина, той пренесе своите съкровища от Нант в Париж, в една голяма красива къща на площад де Вож.

Под съкровища трябва да се разбира една необикновена метафора. Господин Бенжамен Глоген бе един щастлив притежател на цяла колекция малки богове — Лари<sup>1</sup>, които, може би, и през времето на своя култ и през периода на двайсетте века от своето съществуване не са виждали пострастен и по-горещ поклонник от сегашния им притежател.

Всичко, дори и най-малката дреболия в тази голяма красива зала, която им служеше за столова, напомняше за вкуса на господаря ѝ. Старинна мебел красеше залата. По стените ѝ бяха окачени репродукции от знаменити барелефи: фрагменти от скъпоценни антични статуи, бюстове с отчупени носове, каменни плочи с някакви латински, гръцки или египетски надписи — и въобще най-различни неща, които чуждият на археологията човек би сметнал за непотребни вещи, вехтории. Срещаха се безобразно изтрити, пожълтели, изпокъсани папируси, стари монети, медали и др. Изобщо, предмети съвсем безполезни и грозни.

Върху камината, между модела на кратера от Помпей и триножника от Херкулан, се издигаше статуя от черен мрамор на древна римлянка. На главата ѝ стоеше една глава на ястреб. Бюфетът се пазеше от мишки от една мумия на котка, взета от Гиза. От центъра на тавана се спускаше широко разперило криле едно необикновено плаши-

---

<sup>1</sup> Лари — богове на домашния бит. — Бел. ред.

ло, по-голямо от агне. А в изящните, изработени от черно дърво, витрини бяха наредени различни бръмбарчета и насекоми, ахатови и сапфирени пръстенчета, емайлирани сини и зелени фигурки, пръстенообразни животинки и др. Всичко това напомняше на някое тивско подземие или мемфиска катакомба, а не на красив апартамент на бившия кралски площад в Париж. И сега, сред всички тези свидетели на далечното минало, сред тези остатъци на една отдавна преминала цивилизация, ясно се виждаха поставените хубави модели на локомотив и електрически проводник. Те еднички напомняха за съвременната цивилизация и внасяха сред този археологически свят едва уловима нотка на протест и дисхармония. Всички тези противоречия несъмнено бяха свидетелство за двете различни направления в живота на стопаните на тази къща.

Бенжамен Глоаген, страстен археолог, палеограф, т. е. познавач на древните писмености, бивш жител на град Нант, получил неочаквано голямо наследство от някой си негов родител преди десет години, сега можеше да даде пълна свобода на своята склонност в изучаване на древността и далечното минало на човешкия род. Той бе човек на около 50 години, с умен, проникателен поглед; с високо, открито чело, обрасло с гъсти побелели коси и тънък орлов нос. В него имаше нещо, което напомняше ловджийско куче, когато търси дивеч. Ако човек го видеше с какво внимание той разглеждаше някоя плесенясала стара монета или медал, би си казал, че страстта му към изучаване и събиране на старини е единствената

преобладаваща страст у него. За него, като че ли околният съвременен живот не представляваше никакъв интерес. За да го заинтересуваше нещо, то трябваше да е съществувало най-малко преди два-три века.

И ако си говорим истината, то дори гърците от времето на Перикъл и римляните от времето на Цезар не се ползваха с особено уважение в очите му. Древните гали, келти и дългобради друиди до Цезаровата епоха, осяели със своите древни паметници горите на Бретан и оставили навсякъде следи из Европа, бяха предмет на неговия възторжен култ.

Господин Глоаген се мислеше за келт до мозъка на своите кости и много се гордееше с това. Както Жан Мейс, така и господин Глоаген намираше, че съвременна Франция твърде малко цени своите праисторически предци — този благороден клон на арийското име, преминал от бреговете на Оксус на бреговете на Атлантическия океан. Това било преди десетки векове, когато още нито гърците, нито римляните познавали държавния живот. Той намираше решението на много исторически въпроси в несъмненото влияние на келтите и тяхната цивилизация върху останалите народи от стария свят. Според господин Глоаген етруските бяха само последователи на древните друиди. Гърците — на галите в Македония. Дори египтяните, посредством финикийците и благодарение на търговските връзки с Арморика (приморската част на Бретан и Нормандия), бяха взели своето примитивно изкуство и всички по-важни основни открития и изобретения от галите. Той често

казваше, че ако не бяха тези варвари: латините и франките, цивилизацията би отишла с две хиляди години напред. Тези два народа на два пъти я бяха унищожавали още при самото ѝ раждане, а е била най-пазена от друидите.

От друга страна, по силата на известен закон за противоречието, преобладаващ в живота на хората и природата, синът на този страстен поклонник на старата древност — Пол Луи, бе съвършено безучастен към всички скъпоценни останки на цивилизацията на отдавна изчезналите племена и народи. Към всички тези рядкости, които в очите на баща му с нищо друго не можеха да се сравнят в живота, за него изкопаният камък или плоча предизвикваха дотолкова интерес, дотолкото можеха да послужат за постройката на някакво здание. Той не би направил и десет крачки в страни, за да види някоя ниневийска хроника, начертана на камъка, или някой египетски надпис на стълбове. И едва ли би се обърнал да види, ако някой не му кажеше, че например намерените ръце са на Венера Милоска. За него кракът на Бабине представляваше много по-голямо и важно произведение на изкуството, отколкото самия Аполон Белведерски и това свое мнение той изказваше открито в присъствието на баща си. Освен това, неговият ум беше по природа такъв, а и самият род на неговата кариера го караше да мисли същото. Това даваше повод за лека препирня, взаимни закачки и тънък намек за слабостите на бащата и сина! Г-н Глоаген наричаше сина си разбойник и янки, а Пол Луи в отплата на това го уверяваше, че уж той, неговият баща



— бивш върховен жрец на Изида, етруски грънчар или, в краен случай, древен халдейски маг, е попаднал по чудо във века на електричеството и парата.

— Аз щях да бъда по-щастлив, ако добавяха някой гвоздей или клин към стана на Жакард, отколкото да създавам със своя нож — възхищаваше се Пол Луи.

— Аз пък повече бих желал да имам правото да кажа, че на моя нож принадлежи края на носа на някой гладиатор, отколкото да кажа, че съм изнамерил вашите дяволски механизми! — отговаряше на това г-н Глоаген. След това те весело започваха да се смеят и винаги така приключваше всеки техен спор, без да оставя след себе си някаква неприятна следа. По облеклото си Пол Луи малко приличаше на баща си, както и по своите вкусове и наклонности. Той беше висок, млад човек на около двадесет и три години с късо подстригани гъсти коси, с отворено лице и неголяма руса брадичка във вид на подкова, която наистина му придаваше приликата с някой янки. Той току-що бе взел бляскаво своите последни изпити и получил диплома за граждански инженер. От неговото едногодишно пребиваване във 2-ия линеен полк, преди още да постъпи във Вишето училище за изкуство и индустрия, той успя да запази строгия си вид и сдържаност, присъщи на войника. Без да се гледа, обаче, на този очебиен контраст, който съществуваше между бащата и сина, те се обичаха до обожание и във всеки момент бяха готови да пожертват един за друг своите вкусове и наклонности. Същото се случи и



сега. Пол Луи се мъчеше, по какъвто и да е начин, да убеди баща си да заминат за Италия. Господин Глоаген, макар и да имаше в душата си желание да изпълни молбата на сина си, все още даваше вид, че предпочита пътешествие в Англия.

— Имайки за цел нашето пътуване в Италия, ние ще минем през Сен Готард и ще имаме възможност да разгледаме какво става там — отбеляза Пол Луи.

— Нима мислиш, че във Великобритания не ще се намери нещо интересно за мен? — възрази бащата. — А древните римски лагери, а древните Британски и Единбургски музеи? О, да! Това е повече от достатъчно, за да ни занимае през цялото време на пътешествието.

— Казват също, че новата железопътна линия в Специя е доста интересна — оживено забеляза Пол Луи. Този великодушен спор можеше да продължава още дълго, ако техният слуга Баптис не се бе решил, значително по-силно от първия път, да повтори думите:

— Господарю, има писмо!... Неизвестно откъде...

— Не се безпокой, любезни мой, за това. Аз ей сега ще узная откъде е — с приветлива усмивка каза г-н Глоаген. Но понеже Баптис все още стоеше в недоумение, не знаейки какво да прави, господарят му направи знак да излезе. Обаче по израза на баптисовото лице се разбираше, че голямо любопитство беше завладяло душата му. Той едва се скри зад вратата и отново се появи с друг поднос в ръка, като с особено усърдие започна да прибира приборите от масата и да ги поставя в бюфета. В това време г-н Глоаген успя да отвори писмото и пробяга по него с очи.

— Калкута — извика той, — дявол да го вземе! Кой ли ми пише оттам? — промърмори г-н Глоаген полугласно, а след това произнесе високо:

— Ето ти новина! Полковник Робинзон, моят зет, се е осмелил да предаде Богу дух и да ме назначи за опекун на децата си. Като че ли сняг се изсипа на главата ми. И на какво прилича всичко това? Човек, когото нито веднъж не съм виждал през живота си и от когото съм получил само едно писмо преди тринадесет години! В това писмо той ми съобщи за смъртта на моята бедна сестра...

Пол Луи смътно си спомняше, че една от сестрите, или по-точно казано, заварената сестра на неговия баща, дъщерята на дядо му от друг брак, беше омъжена за един английски офицер, който служеше в Индия и освен това, той помнеше, че тази негова леля е починала от холера. Ето всичко, което знаеше за тях.

— Това писмо го изпраща нотариуса — продължаваше г-н Глоаген. — Тези господа от нищо нямат срам! Чуй само какво ми пише той!

*„Калкута, 14 юли 1882 г.*

*Милостиви Господарю,*

*С дълбоко прискърбие имаме честта да ви уведомим, че високоуважаваният подполковник Жорж Планагенет Крузо Робинзон, рицар на Ордена на банята<sup>2</sup> и кавалер на Индийската звезда, командир на 111-и стрелкови полк на нейно кралско величество Британската кралица, почина на осмо число този месец на служебното си място в гр. Калкута. По силата на собственоръчното завещание на покойника, написано на 19 март тази година и съхранявано от нас, от което сега ви изпращаме препис, покойникът ви назначава за опекун на неговите деца, а също така и за един от неговите попечители.*

*Очаквайки вашите нареждания за тази цел, същевременно имаме честта да ви уверим в това, милостиви господарю, че винаги сме готови да бъдем на вашите услуги.*

*Селби, Грегъм и Сие, нотариуси“*

— Много приятно, няма какво да се каже! — с видимо чувство на досада и негодувание продъл-

<sup>2</sup> Орденът на банята (на англ. : Order of the Bath или The Most Honourable Order of the Bath) е британски рицарски орден, учреден от Джордж I на 18 май 1725 г. Името произлиза от средновековната церемония по посвещаване в рицарство, която включва къпане като символ на пречистване. Тези рицари са наричани рицари на банята. — Бел. ред.

жаваше г-н Глоаген. — Аз, на когото са крайно неприятни всякакви сметки и парични сделки, изведнъж, кой знае откъде и съвсем неочаквано, съм определен за опекун на съвсем непознати за мен деца в далечна Индия... И, разбира се, върху моята бедна глава ще легнат забърканите парични сметки, свързани с малко или голямо количество фунта стерлинги, всякакъв род работа и несъмнено безброй отговорности. Това може да се случи само с мен! Но, може би, с Божията помощ, ще ми се удаде някак си да се избавя от тази голяма чест... Да, да, аз непременно ще се постарая да сторя това! Ще се опитам да се отърва от всички тези отговорности, особено като се има предвид далечното разстояние и очевидната невъзможност да бъда добросъвестен опекун на тези деца, аз вярвам, че въпросът лесно ще се разреши. А ето и самото завещание!... — Изговаряйки това, г-н Глоаген разтвори един голям обгербван лист, който по големината си не отстъпваше на „Times“. Листът беше изписан в две колони с красив кръгъл почерк. В едната колона текстът бе на френски, в другата — на английски.

Нашият археолог високо прочете следното:

*„Калкута, 19 март 1882 г.*

*Това е моето завещание и моята последна воля. Макар и да се намирам в дадения момент в пълно душевно и телесно здраве, имам сериозни основания да мисля, че животът ми е в опасност и че, може би, скоро ще се простя с него. Ставайки жертва на глупавото чувство за отмъщение от незнаен за мен враг,*

който напоследък неведнъж ми е правил покушения и ми е причинявал доста беди, аз реших да напиша това завещание и да изкажа своята последна воля, изпълнението, на която възлагам на своите близки другари.

Живеейки далеч от отечеството си в продължение на повече от тридесет години и виждайки в собственото си семейство пълно безразличие, явление, непристищо за нас, младите синове (противоположно на старите), аз малко по малко съвсем се отделих от семейството си и му станах чужд, както и то за мен. Цялото си щастие, привързаност и любов, които изпитах в живота си, ми бяха напълно подарени от моята незабравима и горещо любима покойна жена Емилия Глоаген, която, уви, тъй рано беше покосена от неумолимата смърт. Оттогава изминаха тринадесет години. Но през цялото време нейният образ живееше в моето сърце. Като зная за онова дълбоко чувство на уважение и неизменна привързаност, които моята любима жена винаги хранеше към своя брат Бенжамен Глоаген, бившият археолог и палеограф на гр. Нант, сега живущ в Париж, и знаейки с каква любов и ревност моят шурей е предан на своите научни изследвания, аз горещо го поздравявам за това и реших, като единствен човек от моите роднини да го назова с името „роднина“ и да му поверя най-скъпото за мен в живота — моите деца: дъщеря ми Флоренс и моя син Шандо.

## СЪДЪРЖАНИЕ

|       |                                                            |     |
|-------|------------------------------------------------------------|-----|
| I     | Пол Луи и неговият баща .....                              | 5   |
| II    | В Калкута .....                                            | 23  |
| III   | Странностите на Шандо .....                                | 46  |
| IV    | Преписъка към завещанието<br>на полковник Робинзон .....   | 68  |
| V     | Човекът с кобрата .....                                    | 83  |
| VI    | Юнона .....                                                | 99  |
| VII   | В храма на Кита .....                                      | 116 |
| VIII  | Тайнственият анамит .....                                  | 132 |
| IX    | Камберос не може да разбере .....                          | 147 |
| X     | Съдът на парахода .....                                    | 159 |
| XI    | Взрив на котлите .....                                     | 171 |
| XII   | Насред океана — Шо-Хо и Кхаеджи .....                      | 182 |
| XIII  | Драма в океана .....                                       | 190 |
| XIV   | Земя .....                                                 | 200 |
| XV    | Къде се намираме? .....                                    | 208 |
| XVI   | Мис Робинзон и Пол Луи .....                               | 213 |
| XVII  | Стълбът .....                                              | 216 |
| XVIII | Какво означаваше надписът? .....                           | 221 |
| XIX   | Археологията има своите<br>достойнства и недостатъци ..... | 226 |
| XX    | Последна глава от историята на Робинзон .....              | 232 |
| XXI   | Пол Луи освободителят .....                                | 235 |
| XXII  | Остров Крузо .....                                         | 240 |